

KOLOZSVÁRI

SZÍNHÁZI KOZLONY

Megjelenik e lap mindennap,
pénteket kivéve.

Előfizetési ár:
Helyben a hátralévő színüdenyre 2 frt. 50 kr.
Vidékre " " 5 " — "
Helyben egy óra 1 " oszt. ért.

Mindenemű hirdetések elfogad-
tatnak: kétszer hasábozott sorért
5 újkr., ismétléseknél 3 újkr.
Kincstári díj minden hirdetéstől 30 újkr.

A cigány és a város becsülete.

Három év előtt a híres athleta, Markules a sz—i színpadon adván mutatványokat, az ilyen vádművészek bévett szokása szerint jutalmat hirdetett annak, ki őt földhöz vágja, még pedig 100 ft. Nem volt kitéve schein- vagy pengőben; és nagyon okosan, mint a következés megmutatta. A borzas haja vasyürőba senki sem mert belekspczáskodni, pedig hire ment messze vidékre, még a mezei szállások- és tanyákra is; hol eszmetársulatnál fogva a bunyevácز erős izmos fiatalság nagy birkozásba kapott egymás között, de a kúszált leju emberrel egy sem mert sikra vagy inkább színpadra állani. Végre megjelent egy tenyeres talpas középkorú cigány, s jelenté magát, hogy holnap megbirkozik a némettel. Ugy hirdessék hogy új magyar, mert cigánynak röstellené. Lőn a város népes cigányságában lótás futás, biztatás és itatás. A nap hőse egész éjszaka apjával mulatott, hogy gy-

korlatba jöjjön, apjával birkozott a cigány atyafiak biztatása közben.

A színház másnap fuladásig mégtelt, a karzat tömve volt cigánynyal. A hős felöltözvén, öntetszőleg pirosittatá ki magát, s látván Markules kibomlott borzas haját, a színházi fodrásztól ő is olyant kért, mert ő azt hallotta, hogy valami Sámson nevű embernek is olyan nagy hajban állott az ereje. Alig lehetett színpadra vinni, mert parókat nem kapott.

Mig a küzdés szabályait olvasák, lábát ingatá, s felkacsingatott a karzatra honnan apja kacsingatott vissza, ökleit mutogatván, biztatásra e vagy azon fenyegetéssel, hogy ha földhöz vágják, ő öklözi meg, nem tudbatni.

Markules elkezdte a tempózást, nyájas mimikát vágott, s egész gráliával hajlongatá karját a cigány felé, mutatván a leendő egybeölelkezést, s a cigány felé indult pathetikus lépéssel. A cigány meglepetve nézte e soha nem látott pantoniát, és várta hogy mi lesz már ebből. Markules kinyujtá karjait, hogy a cigányt szívéhez

szorítsa, aztán mintegy rossz tökök a földhöz csapja. „Ah — hah!” hangzott a karzatról, s egyéb nyöszörgés.

A cigány sehogy sem akart Markulessele amugy barátságosan, mint Markules képe mutatja, ölelkezni; hanem nagyot nyögött, félre lépett, s úgy kapta derékon Markulest, hogy annak szemei csodás meglepetésben forogtak, s nem tudta kezével vagy lábával védelmezze magát; kapkodott és rugdalózott; de a tigris szivü cigány, mint a boa constrictor a leopárdot, úgy szorította Markulest, és előre hátra hordozván, irgalmatlanul a deszkára vágta, s ráadásul hába ütötte. Nagy volt a brávozás, s a karzaton lecsendesíthetlen lárma támadt. Markules társai protestáltak, hogy a birkozás nem volt szabályos, csak Markules nem protestált, de azért szitkozódott, hogy miért vágta őt hába a cigány, ha már egyszer földhöz vágta. Markules művésztársa, ki az orrán chinai porcellán tányért szokott tánczoltatni, a díjt a kassánál ki nem adni elrendelte, a fentebbi okból, melyen a cigány annyira fölháborodott, hogy ezzel fenyegetőzött, hogyha ki nem fizetik, most mindjárt újra birkozik. Ez Markulesre nézve nagyon captiosus feladat volt, s ő nem is bánta volna ha kifizetik, csakhogy a cigánytól menekedjék. A pénzügy más napra halasztatott, s cigányiában nagy dárídó tartatott.

Másnap a legégetőbb kérdésre, a pénzügyre került a sor; a földhözvágás legitimitását mindenki elismerte, de a 100 forint hát milyen, kongó-e vagy pengő? mert a városban pengő járt, a szállásokon pedig kongó. Sok csürés csavarás után a cigány beletörődött, hogy no hát legyen kongó, csakhogy adják már neki; de az, a ki az orra hegyén szokta művészetét produkálni, Markules minden csitítása daczára új einwendungot talált ki, csakhogy fizetni ne kelljen. Azt hozta elő, hogy az ő művészi becsületük meg van csúfolva azért, hogy a cigány Markulest ha már földhöz vágta, hába is vágta, s ennél fogva a cigány nem érdemli az egész száz forintot, hanem csak felét; — új összezavarodás, érthetetlen lárma, mindenféle nyelven, még cigányul is, annyira, hogy az annyiféle vegyületből álló feleket majd kiverték, hogy végezzék maguk, a maguk baját. Végre a cigány talált egy olyan expedienst, mely akarva nem akarva eligazodásra vezetett; azt mondta tudniillik: ha az ő keserves keresményéből csak egy garast is elhuznak — mert ő tegnap este szörnyü nagy kárt vallott — ő Markulest követni fogja várcsról-városra, és mindenütt földhöz vagdalja, ha pedig

kifizetik, ő lóvásárra megy B-ra, Markules pedig menjen a hová neki tetszik, ő sohase bánja többé.

Markules és társai erre megkönnyebbültek, csak asszonyaik akarták ezt az egyet írásban venni, de miután megértették velük, hogy az ellenség cigány, mégpedig igazán cigány, elálltak e gyakorlatlan eszmétől, közösen elhatároztán, hogy akkorát utaznak egyszerre, hogy a cigány még híruket se hallhassa.

Igy a cigány az egész 100 váltó forintot megkapta, s másnap lóvásárra ment.

A cigány az ovatio tárgya volt otthon, feleinél, de a lóvásáron is; a mi őt nagyon me-részsze tevé és furcsa követelések támadtak agyában.

Hazaérkezvén, kérélevelet írat a városhoz s azt személyesen be is nyújtja, sem többet, sem kevesebbet nem kért, mint azt, hogy a város adjon neki ingyen házhelyet, sorozza be polgárnak, engedje el az idei portióját, és kölcsönözzen neki annyi pénzt, hogy házat építhessen.

A polgármester kérdőre vonja a cigányt, mi okból mer ilyen követelésekkel föllépni, s ily fönhangon írt instántiát benyújtani.

„Mi okból? azen okból, hogy azt a nagyfejú birkozót földhöz vágta, és így megmenttem a város becsületét.

Mikor a pénzper folyt, emlité a cigány, hogy előtte való este, azaz a birkozás alkalmával nagy kárt vallott.

Vajjon mi kár lehetett az?

Előadás után néhány vidám kedvü fiatal ur collectát szedett a cigánynak mintegy 30 pfrt. Hazament, a cigány atyafiak addig dicsérték, ölelték, csókolták, míg a 30 forintot valamelyik vérrokon a hős ködmen zsebéből kicsente; — s ez volt a vallott kár.

Az áldozat.

Nem lát engem a kocsmában,
Többé soha senki sem...
Azt mondja a czudar világ,
A bort nagyon szeretem...

Pedig bizony elmondhatom,
Boldog csak akkor vacyok,
Ha vig barátok körében,
Elöttem pohár ragyog...

Nagy áldozat a mit teszek,
Az tudja azt igazán,

Kinek a bor segített már
Olykor-olykor a baján. . .

No de semmi, én megteszem,
Ne mondja a roszt világ,
Hogy kinyilik az orromon,
Máholnap a borvirág. . .

Hazamegyek szép csendesen,
S a bort baza hozatom,
Igy legalább senki nem lát,
Ha magamat leiszom.

TAR CSATÁR.

Vegyesek.

— „Meddig Bandi?“ kérdé a huszárközlegényt a kapitánya. — „Sétálok kapitány uram!“ válaszolt az. „Van-e kendnek pénze?“ — „Nincs kapitány uram!“; „No hát csak jár kál kend, én sétálok mert nekem van. . . hanem itt van egy huszas, most sétálhat kend is.“

— Megy a paraszt a vakok intézete előtt s bámulva kérdi a mellette elmenő uracstól: „Miféle nagy ház ez? „Vakok intézete.“ Hm! hm! dünyög magában. „Hát mért csináltak akkor rá ilyen nagy ablakokat.“

— X. helységében N. urasághoz bekopogtat egy vak órás, s kéri ha lenne-e valami romlott óra, mit ő megigazitson. . . persze az uraság nevetett, hogy lehet vaknak órát igazítani? de az órás erősíté, hogy ő képes reá. . . kíváncsiságból egy faliórát adott neki, mit a vak pontosan meg is igazított, ezt látván, arany óráját nyújtá oda az uraság, s a vak azt is szépen kezdé széj-jelszedni, de mivel már este lévén, setét volt, azt kérdi az uraság. Kérem ne gyujtsak gyertyát? Erre aztán természetesen, hogy az órás nevetett.

Érkeztek:

¹⁷/₁₂ Peters Ferdinánd, cs. k. hivatalnok Bonczidáról.
Mertet Lajos, mérnök Prágából.

Eisenstadter Sándor, kereskedői ügyvivő Prágából.

¹⁷/₁₂ Báró Kemény Miklós, cs. k. hivatalnok, Ombócscról.

Galister Lajos, cs. k. hivatalnok, Szamosujvárról.

Korbuli Simon, kereskedő, Szamosujvárról.

Ábrahám József, kereskedő, Bécsből.

Katona Elek, földbirtokos, Nagy Faluról.

Török József, földbirtokos, Dézsről.

Fosztó Ferencz, földbirtokos, Dézsről.

Farkas György, földbirtokos, Bonczidáról.

Elutaztak:

¹⁷/₁₂ Czecz Kálmán, földbirtokos Déésre.

Zachariás Ferencz, kereskedő, N. Váradra.

Kilin Ferencz, földbirtokos M. Valkóra.

Török Zsigmond, földbirtokos K. Szentkirályra.

Keresztes Sándor, földbirtokos B. Hunyadra.

Székely István, földbirtokos Nagy Borcsára.

Sándor Sámuel, földbirtokos Kecserre.

Dózsa Sándor, földbirtokos Palatkára.

HIRDETÉSEK.

(21)

(2—2)

SZINKOVITS M.

díszáru kereskedésében

a nagy-piaczon b. JÓZSIKA háznál

újból érkeztek számtalan meglepő szépségű

külföldi portékák

karácsonyi, újévi és névnap

ünnepélyekre

ezerféle czélszerű ajándékok,

ugy szintén

dús választékú

gyermek-játékok

nagyszerű kiállításban.

(22)

(2—2)

Különféle

régi ékszereket

keres és vásárol

A. József, Londonból,

és tisztelettel jelenti, hogy Kolozsvárra megérkezvén, következő tárgyakat keres, és a legmagasabb árakon vesz, u. m. mindennemű bécsi, szász és selyves porcellánt, emailos bronz edényeket, és emailos kő és hegykristall sat. ékességeket, vagy edényeket. Metszett és nyomott ezüst, arany és emailozott szelenczéket, sat. Elefántcsont alakokat, pokalokat, billikomokat, teknősbéka héjből készült arany- és ezüstrrel rakott díszsereket, régi legyezőket, miniatúrákat, majolicákat, közép- és hajdankori ékszereket.

A t. cz. közönséget látogatásra kéri föl naponkiint 10 órától kezdve délután 1 óráig. Szállása van a Nemzeti szállodában, első emelet 2-ik szám alatt.

Bécsi bérze.

December 16-kán.

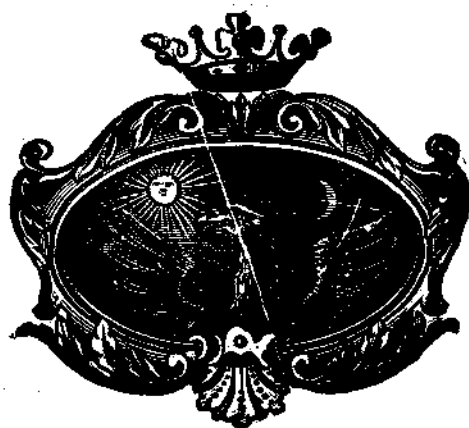
Urbéri papírok: Magyarhoni 75. 50. Erdélyi: 74. — Bánát-horvát-h-slavoniai: 74. — Tiszai vasut: 105. — Arany: 5. 77¹/₂. Ezüst: 124.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: HAVI MIHALY.

3-dik bérlet

1-ső szám.

NEUZETI

SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, Hétfőn, december 19-kén, 1859.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti dalszintársaság által adatik:

STUART MÁRIA.

Szomorujáték 5 felvonásban. Irtta Schiller Fridrik, fordította Kelményfy László.

S z e m é l y z e t

Erzsébet, Angolhon királynője	— Bodorfine.	Mortimer, unokaöcsese	— Komáromi.
Stuart Mária, Skóthon királynéja fogoly Angolhonban	— J. Polakoviczné.	Aubespine gróf, francia követ	— Felix.
Dudley Robert, Leicester gyóf	— Paulai.	Bellivre gróf, rendkívüli követ	— — — —
Talbot György, Schrewsburg gróf	— Gyulai.	Frankhonból	— Tótfalusi.
Cecil Vilmos, Barleigh báró, főkincstárnok	— Simonyi.	Melvil, Mária házi udvarnoka	— Barta.
Kent gróf	— Gerecs.	Kennedy Hanna, Mária dajkája	— Alajosné.
Davison Vilmos, státustitkár	— Palatkai.	Karl Margit, Mária kamarás nője	— Szabó Eszter.
Paulet Amias, lovag, Mária öre	— Albisi.	Testőrtiszt	— Szabó Mócsi.
		Apród	— Majosházi Klára
		Francia és Angol urak.	Szolgák.

Történethely: részint a Fotheringhay várban, részint London, az Westminster palotában. Idő: 1587.

A mai előadással kezdődven az új bérlet, a zártszékbérlő uraságok zártszékeik meg- vagy nem tartásáról déli 12 óráig rendelkezni sziveskedjenek, hogy az új jelentkezőknek szolgálhassunk. A szinigazgatóság.

Holnap, kedden, dec. 20, 1859. A helybeli színház alappénze javára kettős világítással adatik: **HUNYADI LÁSZLÓ.** Eredeti történeti opera 4 felvonásban Erkeltől.

Helyek ára: Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Altiszti jegy 21 kr. Karzat 18 kr. osztr. ért.

Kezdeté fél 7 órakor, vége 9 után.